

Jeg er klar over, at der er nogle borgerlige vælgere, som har tendens til at være skeptiske, hver gang vi skal stemme om et EU-spørgsmål. Frygten er, at et ja er et skridt hen imod Europas Forenede Stater. Det er imidlertid forkert. Der er intet, der peger i den retning. EU-landene ændrer ikke status ved at gå over til den fælles valuta. Det er med den fælles mønt, som det er med EU-samarbejdet i øvrigt: Mønten og samarbejdet er skabt for at gøre det nemmere at være europæer. Så enkelt er det.

Den nordiske møntunion frem til Første Verdenskrig undergravede ikke Danmarks selvstændighed, og Belgien og Luxembourg har i årevis haft en fælles valuta, uden at Luxembourg som det mindste af landene har følt sig gjort mindre selvstændigt. Den fælles valuta er et praktisk redskab, hverken mere eller mindre.

Modstandernes påstand om, at Danmark vil forsvinde sammen med kronen, er hovedrytende. Så skulle også Italien forsvinde sammen med liren, Tyskland med D-marken og Frankrig sammen med francen. Giver det overhovedet mening? Er det derfor, at regeringerne i Rom, Berlin og Paris har kæmpet for at sikre EU-landene et fælles betalingsmiddel? Næppe. De har naturligvis gjort det for at bygge videre på alt det, som vi allerede har nået, med det hovedsigte at sikre det velfærdssamfund, som vi har, bedst muligt.

Den fælles mønt udgør en naturlig forlængelse af de mange andre initiativer, der siden 1986 er taget for at skabe et stort og indre marked i Europa. Da Danmark tog forbehold i 1993, var den fælles mønt en fjern og måske lidt teoretisk konstruktion. I dag er den fælles mønt virkelighed i vore partnerlande.

Der er næppe tvivl om, at vi i årene fremover vil se ønsker fra medlemsstater om en større integration, end vi bryder os om, f.eks. når det drejer sig om velfærdssamfundet. Men vi har vores grænser, hvor vi siger nej, og hvor vi kan sige nej. Det er et nationalt anliggende at fastlægge velfærdspolitikken, og vi vil altid være imod, at et flertal af lande imod et mindretals ønsker kan indføre bindende lovregler på det område.

Fra konservativ side vil vi gerne påtage os opgaven med i de kommende måneder at overbevise de borgerlige skeptikere om fordelene ved den fælles mønt. I den forbindelse er det ikke voldsomt hjælpsomt, når socialdemokratiske ledere har talt om at markere EU som et socialdemokratisk projekt. Jeg er ganske uenig.

Det er heller ikke hjælpsomt, når 14 regeringsledere forsøger at presse en demokratisk valgt regering fra magten i Østrig. Det er med til at skabe usikkerhed om hele det europæiske samarbejdes retning. Aktionen er tåbelig, og der er tale om utidig indblanding. Et EU-land med en demokratisk valgt regering, der helt og fuldt lever op til EU's regler, skal ikke udsættes for sanktioner. Det ville være hjælpsomt, hvis regeringen tog initiativ til at komme videre i den sag. Sker det, er vi kommet videre.

Den 28. september drejer det sig om den fælles mønt og ikke andet. Den siger vi ja til, fordi den fælles mønt har langt flere fordele end ulemper, uanset om vi tænker i rent politiske argumenter eller i økonomiske. Det bliver vores opgave at forklare, at man sagtens kan være borgerlig og skeptiker og kigge på dele af den europæiske udvikling med panderynker og så samtidig betragte den fælles mønt som det, den er: et klart og fornuftigt projekt.

Den fælles mønt er et projekt, som danskerne bør sige ja til. Et nej den 28. september til den fælles mønt er et ja til valutaspekulanterne, det er et ja til ågerrenter, det er et ja til flere vekselgebyrer og kurssikringer.

Et ja derimod er et ja til ny kapital og investeringer, et ja til mere konkurrence, billigere priser og vækst, men først og fremmest er det et ja til en ny politisk indflydelse, som vi aldrig tidligere har haft. Det Konservative Folkeparti kan altså give fuld og helhjertet støtte til det fremsatte lovforslag.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der korte bemærkninger fra hr. Frank Dahlgaard og hr. Kristian Thulesen Dahl, hr. Klaus Hækkerup og hr. Keld Albrechtsen i nævnte rækkefølge. Vi vil prøve at tage fire ind, og så får ordførerne lidt længere tid til at svare.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Der var hverken hoved eller hale på den tale, hr. Bendt Bendtsen holdt. På den ene side skulle det være et ja med omtanke, på den anden side skulle det bare være et ja, og det var indlysende også ud fra en masse økonomiske begrundelser, til trods for at hr. Bendt Bendtsen nævner vismandsrapporten indledningsvis, hvis konklusion er, at de økonomiske fordele ved medlemskab er små og oven i købet usikre. Hverken hoved eller hale!